

Butlletí d'INFORMACIÓ CATALANA

PORTANTVEU DE LA UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

ANY IV Editat pel "CATALUNYA", GROU N. R.
NUM. 44

J. A. Saco 415. — SANTIAGO DE CUBA 31 MARÇ
1 9 4 3

CRONICA

Política de Partit

En Octubre del 1939 iniciàvem, modestament, la publicació del **Butlletí d'Informació Catalana**, mimeografiat, escrit en el nostre idioma i en el d'aquest noble país que ens acull, amb la finalitat d'orientar l'opinió catalana i la del poble cubà, sobre la realitat i el problema de Catalunya. Sentim, com els catalans de Nova York que amb patriòtica coincidència ho deien així en el seu Manifest aparegut poc temps després, "la necessitat de destruir l'equívoc que, de resultes de la lluita passada, existeix respecte l'actitud de Catalunya envers Espanya". "Les Cancelleries europees i els hispanòfils d'arreu del món, per una simple raó de comoditat —la comoditat que es deriva d'un problema que s'elimina per si sol— han insistit a proclamar durant tot el temps de guerra a Espanya, que l'afany independentista de Catalunya s'havia automàticament esvaït durant la tragèdia estatal espanyola".

Des del primer número es desvetllà un gran interès per la nostra publicació i, al cap de poc temps, ja s'extenia per tota la província d'Orient i després per tot Cuba. Al cap d'un any prenia la forma impresa perquè no hi havia altra manera de poder atendre el constant augment de la seva circulació que cobreix avui tots els països del continent Americà.

Hem tingut l'ajut espontani dels patriotes de tot arreu; d'altra manera no ens hagués estat possible realitzar la nostra obra, i, el que més estimem, les paraules d'estímul i les adhesions a la nostra posició nacional, ens han arribat amb la mateixa proporció augmentativa del, fins avui, portantveu del GROU.

Avui, el Butlletí d'Informació Catalana, es transforma en portantveu de la **Unió dels Catalans Independentistes** a la qual hem arribat en compliment d'un deure patriòtic, i conscients de la responsabilitat contraeta.

La **Unió dels Catalans Independentistes** ja està en marxa. En gran nombre, cada dia, ens arriben les adhesions. Com a factors d'èxit comptem amb la claredat dels nostres principis i en l'activitat patriòtica dels adherit. Anem a sumar cada dia. No mai a restar.

En el **Butlletí** tindran expressió adequada tots els sectors adherits perquè la disciplina de la Unió consisteix en ésser conseqüents amb l'ideal d'independència pàtria, lliurement acceptat. No és possible la discriminació de les idees polítiques ni socials, quan aquestes són nacionals. I és al través de la compensació d'aquestes diferents maneres de pensar, d'altra banda necessàries al progrés, que la **Unió dels Catalans Independentistes**, haurà de tenir transcendència futura fins incorporar-se, el dia de demà, amb els germans nostres que a la nostra Pàtria lluiten, més eficaçment i intensa, per un mateix ideal.

En qualsevol oportunitat, la **Unió dels Catalans Independentistes**, hagués contrastat amb la unitat que fa tres anys pugnen inútilment per estructurar diferents col·lectivitats catalanes. Avui, però, contrasta més que mai perquè sembla que vol consumir-se "l'estat legal" a la mal anomenada "legalitat estatutària". Si som utòpics, ho som perquè representem la realitat política del demà i anem a crear la realitat de sempre: la unitat nacional.

Si ells es creuen realistes —la realitat és resistència a l'ideal— és perquè no veuen que la realitat catalana és la reacció de la consciència nacional que cal orientar, conduir i fer-la pràctica, es a dir, vèncer aquella resistència que dona una nova realitat cada dia més a prop del que ens cal assolir. Ells s'imaginen que la realitat catalana és aquella altra ambiental que creen, particularment a cada lloc, les ambicions polítiques. No hi ha ningú que pugui justificar en nom d'una superació patriòtica la "legalitat" ni la "mitja legalitat" d'un règim caducat en els temps i en les consciències. Això ho justifiquen solament els interessos polítics, els egoïsmes i els oportunismes de baixa condició. Aquells oportunismes que es caracteritzen per l'absència total de principis polítics i l'afany, sense escrúpols, de gaudir de situacions de privilegi i del poder, sense cap altra finalitat més que aquella de satisfer la seva presumpció.

Nosaltres també en som d'oportunistes, però, oportunistes del moment que ens dona el món per anticipar la realització del nostre ideal.

Ara és l'hora de reconstruir la nacionalitat catalana en un Estat lliure i sobirà.

Ara és l'hora d'anorrear el totalitarisme espanyol, la forma més audaç i més acabada de l'imperialisme castellà. Va néixer sota el signe de la unitat espanyola i usa els mateixos símbols; d'aquella unitat rasa que és atro-

(A la pàg. 2)

Quatre anys de continuats esforços per intentar convèncer els homes dirigents dels partits que governaren Catalunya, en la desgraciada etapa autonomista, de la necessitat d'anar a una sincera rectificació de procediments i de conductes i a un pregon examen de consciència, han estat quatre anys d'esforços perduts pels patriotes que, a l'exili, no es resignaven a creure que la inconsciència, l'orbosa i el cinisme dels nostres 'ex' representatius poguessin adquirir les actuals proporcions d'incorregibilitat.

Els fets de la nostra història dels quatre anys d'exili palesen ben clarament que la llibertat de Catalunya no interessa als seus ex-governants sinó són ells els que segueixin monopolitzant la seva representació.

A Catalunya, durant el contuberni concordista de l'autonomia, els homes dirigents d'Esquerra Republicana de Catalunya, Acció Catalana Republicana i Partit Socialista Unificat de Catalunya, interpretaren l'Estatut en un sentit minimalista perquè aquesta voluntària subordinació als espanyols els permetia una bona i tranquil·la digestió. Els esculpols que alguns homes representatius —honoríficament i comptades excepcions— manifestaven perquè l'Estatut no s'interpretava en el sentit maximalista, com era la voluntat del poble català, eren acallats per la raó suprema de l'interès de partit. I l'interès de partit embotia les consciències, imposava la disciplina i portava Catalunya al daltabaix, al sofriment i, més tard, a la catàstrofe irremediable.

Per això avui a Catalunya —on els patriotes han forjat la unitat i menen una acció decidida a no permetre el retorn a un passat ignominiós— ningú no enyora els vells partits governamentals de l'etapa autonomista ni ningú no fa cap sacrifici per possibilitar el seu retorn.

Però aquests partits, sense partidaris a Catalunya, de sempre mancats de fe en el nostre poble i sense altra idea que la d'allargar tant com sigui possible la ficció de la seva hegemonia al redós dels fons emportats de la Pàtria i de les promeses de càrrecs futurs, segueixen sabotejant, a l'exili,

tal com havien sabotejat abans a Catalunya, les possibilitats d'èxit que els sacrificis dels patriotes poguessin obtenir per la causa de la independència.

Fixeu-vos-hi: els únics que defensen la diguem-ne "legalitat estatutària" són els que n'havien obtingut càrrecs beneficiosos i que, perduda la fe de que el poble català els torni a elegir, hipotequen l'esdevenidor de Catalunya als espanyols per tal que aquests, si mai es tornés a implantar una república espanyola, els donguessin els terços de guàrdia civil necessària a Catalunya contra la voluntat del poble ris per guanyar unes eleccions a Catalunya. I ells, monopolitzant el govern a perpetuïtat.

La política de partit, aquesta baixa i innoble política de partit, té ara una trista actualitat en terres americanes, sobretot a Mèxic, a causa de residir-hi el més granat de l'emigració.

Per una banda els residus del P.S.U.C., en un atac d'histerisme poc solta i més subordinats als espanyols que mai, repeteix històricament un cisc vell i gastat que tothom escolta amb indiferència. Comorera es justifica davant l'amo llançant consignes que cauen en el buit sense que ningú, ni ell mateix, se les prengui seriosament puix, per molt arrelada que tingui la convicció de la idiotesa i de la flaquetat de memòria dels pobles no és possible que cregui que els catalans hagin oblidat el què s'esdevení durant la guerra. El P.S.U.C., és clar!, és partidari de la "legalitat" i vol la restauració del govern de la Generalitat en el qual hi tenia una situació preponderant.

Per l'altra, el conflicte d'ordre interior i de caire personalista que havia subdividit Esquerra Republicana de Catalunya, ha tingut unes repercussions públiques que han posat en evidència tres coses essencials que priven de creure ja en la sinceritat de conviccions i de posicions de determinats ex-personatges: la manca d'independència política del President del Consell de Londres, Carles Pi i Sunyer, al subordinar-se aquest a l'interès de partit. El moviment de retrocés i de contradicció que han sofert algunes Comunitats. I el fet evident, i posat en pràctica, de que contrariament al fet del P.S.U.C. que solament juga una carta, Esquerra Republicana de Catalunya està disposada a jugar tanques cartes com convingui per tal de poder intentar mantenir l'usurpació d'una hegemonia política i que no tornarà. La política de partit

(A la pàg. 8)

Carta Oberta del "Grop" a Carles Pi i Sunyer

Dr. Carles Pi i Sunyer
Londres.

Distingit connacional:

Encara que nosaltres no rebem noves vostres directament, ens han arribat informacions en el sentit de que pensàveu prendre el determini — que potser haguen pres — de dissoldre el Consell Nacional que presidí amb l'adhesió de les Comunitats Catalanes i de determinats nuclis de catalans d'Amèrica i d'altres llocs, el qual constituïreu amb la finalitat patriòtica de donar, internacionalment, la presència de Catalunya.

Pels motius que ja coneixen, nosaltres no estàvem adherits al Consell Nacional de Londres, però hem confiat sempre en la superació d'aquest organisme i en les definicions precises i clares que li haurien de donar el verdader caràcter nacional i l'estabilitat definitiva.

Si sempre hem confiat en això, encara ara confiem que el Consell de Londres faci la declaració terminant, definitiva i oficial del dret inalienable de Catalunya a la seva independència per tal que, en acabar-se la guerra que designa la humanitat i vingui la nova estructuració dels pobles, nostra Pàtria figuri en el concert universal com un Estat lliure i sobirà.

I és tant el nostre desig de que feu aquesta declaració independentista que fa pocs dies ens permetem adreçar-vos el següent cablegrama: "La unió dels catalans independentistes donarà ferm suport si el Consell declara la seva posició independentista en front de falsos legalismes," així com avui també ens permetem escriure-us per a fer-vos un pree, amb tot el respecte i consideració que ens mereixeu.

Vós, doctor Carlos Pi i Sunyer, heu estat l'home que després del terrabastall sofert per Catalunya i davant la tragèdia de nostra Pàtria, alçàreu la bandera de Catalunya i constituïreu el Consell la presidència del qual ningú no us ha discutit. Heu estat l'home que, per vostra honestat, per vostre talent i per les valuoses dots que poseu, heu merescut la confiança de la majoria dels catalans que l'allau invasora foragità de Catalunya, i, també, de la dels que fa anys que resideixen en aquestes terres lliures del continent americà. Teniu rebudes demostracions de plena confiança a vostra recta actuació, les quals impliquen que se us consideri encara l'home de l'hora present indicat per a portar, amb dignitat, la representació del poble català prop dels governs que han d'intervenir en l'estructuració de la futura pau, en la que, d'acord amb

els punts de la "Carta de l'Atlàntic", s'han de reconèixer els drets de tots els pobles a governar-se lliurement. I entenem que totes aquestes circumstàncies tenien i tenen que servir-vos d'esperó per a emprendre, com més aviat millor, amb valentia, dignitat i honradesa, prescindint de l'opinió opo sada de les jerarquies dels partits polítics, la croada patriòtica que aplegui, que aglutini, que soldifiqui a tots els catalans al voltant de la bandera per vos aixecada convertint-la en el símbol de l'ideal d'independència del poble català.

Creiem nosaltres que en constituir-se el Consell Nacional Català de Londres, ja devíeu vos d'haver pensat que aquest, i no cap altre, tenia d'ésser el caràcter de l'organisme representatiu dels catalans i que, per tant, devíeu d'haver deixat de banda els partits polítics i socials que com a tals actuaven a Catalunya durant els darrers anys, fent el joc als polítics espanyols i quins partits segurament seran superats per altres que emmarquin de faiso més clara i precisa els sentiments del poble català quan Catalunya pugui tornar a fer sentir la seva veu dintre d'ella mateixa.

Contràriament amb el que tant confíavem, ens arriben noves de que vos i els demés companys de Consell havíeu resignat vostres càrrecs davant d'unes declaracions del Sr. Irla en el sentit de que ell es considerava el president de Catalunya. No, doctor Pi i Sunyer, ni vos ni els vostres companys de Consell devíeu d'haver fet cas de la eridoria que poguessin aixecar els elements disposats a seguir a l'es-

Permeteu-nos que per l'amor a Catalunya que no se'ns pot negar i que sempre ens ha guiat en tots els nostres actes, per l'honradesa que sempre ens ha caracteritzat i per la sinceritat i la franquesa amb que sempre parlem, us diguem: No, ni vos ni els vostres companys, no poden prendre aital resolució. Aquest fet evidenciaria una feblesa d'esperit imperdonable en moments tan trascendentals per la vida del poble català. De vostra actitud, n'esdevindrien fallides en el moviment reivindicador de Catalunya, i demà, quan nostra Pàtria seguis éssent esclavitzada pel domini espanyol, vosaltres, més que ningú, seríeu els major responsables de la indignitat comesa amb el poble català i la història us marcaria amb l'estigma que senyala als que, sense lluitar, lliuren un poble a l'esclavatge etern.

Admirat Carles Pi i Sunyer, aixequen ben alta la bandera de la independència pàtria i veureu com els catalans escampats per tot arreu acudiràn, com un sol home, a aixoplugar-se sota els seus plecs. El poble català vol gaudir de plena llibertat. Tots els catalans encara que alguns no ho diguin, són independentistes. Són els dirigents preocupats per ells i no per Catalunya, els que caminen per viarans extraviats. El poble català necessita homes honestos, honrats i patriotes que l'orientin i el guïen. Vós sou un d'ells. Tingueu la virtut i el valor de proclamar ben alt que Catalunya vol viure, que Catalunya vol la seva independència i veureu com ben aviat tot el poble català estarà al costat vostre per a recolzar-vos fer-

CRONICA (De la pag. 1)

pell, que és injustícia, que és intolerància, que és incomprensió; erigida sobre el crim i mantinguda en la perpetuació de la ignorància; la seva lògica i el seu dret han estat la força, així va anexas-se la nostra Pàtria i així va arribar a posseir això que en diuen la grandesa del seu imperi; va exterminar l'indi com ha exterminat sempre tota dea de llibertat; Estat fracassat com organització política, no ha fet mai la felicitat dels homes, ha fet màrtirs de la llibertat a tot arreu; a les reivindicacions nacionals, hi ha oposat invariablement "hasta el último hombre y la última peseta".

La República no tingué pobles extra-frontereres per explotar, tingué a Catalunya; va negar-se a reconèixer la República Catalana desaprovechant l'ocasió de fer justícia; a una República Federal va oposar una República unitària; a un Estatut plebiscitat pel poble català va imposar-nos una llei de les seves Corts; va retenir-nos sota el seu domini amb els mateixos fins d'exploració que la monarquia; va obligarnos a pagar tot lo nostre i lo d'ells; no va traspasar mai aquells serveis que s'havia compromès i va ridiculitzar i minimitzar el nostre Govern i les nostres institucions autònomes en els moments del nostre més generós sacrifici.

Ara és l'hora de destruir definitivament l'imperialista Estat espanyol, única manera de que hi hagi una necessària floració de Pàtries lliures que per espontaneïtat i per amor s'avinguin a col·laborar a les ilimitades possibilitats futures d'un nou món en gestació.

Es absurd que sota el signi de la democràcia es vulgui perpetuar, més o menys atenuada, la hegemonia castellana sobre els demés pobles peninsulars que fatalment la portaria altra vegada a absorbir-los. És incompreensible que hi hagi catalans que demanin aquest suïcidi polític de Catalunya. És ara que hem de fer la feina, no després. Espanya no ha resolt mai cap problema de llibertat col·lectiva. Amb Catalunya, la República Espanyola, podia haver-ho fet i no ho va voler. Ha estat la darrera experiència.

Ara és l'hora del màxim esforç perquè és l'hora de les màximes possibilitats.

Les nostres consignes són clares. Els patriotes tenen el seu lloc.

LA "Unió dels Catalans Independentistes" no és un partit polític ni un partit social. És més que tot això. És la fusió de tots els sectors i de tots les tendències amb una aspiració patriòtica comú. És el sentit de la comprensió, de la tolerància i l'afany de cooperació per establir les normes d'una Pàtria gran, d'una Pàtria justa, d'una Pàtria lliure.

Constituida la "UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES", des d'aquest número, el BUTLLETI D'INFORMACIO CATALANA es converteix en el PORTANT-VEU d'aquella.

Són, per tant, invitats a col·laborar-hi tots els independentistes catalans.

Adreceu els treballs a:

BUTLLETI D'INFORMACIO CATALANA

**J. A. Saco, 415
Santiago de Cuba**

mentat Sr. Irla. Cap dels qui obtingueren càrrecs d'elecció popular, quin període ha estat de sobres caducat, pot seguir considerant-se representant del poble català en els moments actuals. No calia doncs la renúncia que vosaltres féieu, ja que el C.N.C. de L., és un organisme sorgit de cara a l'esdevenidor, que està per damunt de tot el passat i de tot el caducat des del moment que es considerava i segueix considerant-se superada l'etapa estatutària.

I ara justament se'ns diu que vos considereu la conveniència, coaccionat per repercussió, de dissoldre el Consell i que no us oposeu a que siguin els polítics fracassats els qui s'empren guin la formació d'un altre a base d'unes condicionals desproveïdes de l'ortodoxia imprescindible en aquests decisius moments de la història de Catalunya.

mament i decidida. Deixeu de banda, arreconeu a aquests pobres homes que es venen als nostres opressors; actuen amb dignitat i fermesa i veureu com Catalunya us demostrarà la seva gratitud posant-se al costat vostre en la lluita que es necessita emprendre per a que nostra Pàtria sigui un Estat lliure i sobirà.

Nosaltres que sempre hem sostingut, com a mínim, l'ideal d'independència pàtria, us ho demanem de tot cor.

Decidiu-vos a fer per Catalunya l'esforç màxim i maneu que ens tindreu al vostre costat per tot el que precís sigui.

Vostres i per la unió dels catalans per la República Catalana.

"CATALUNYA" Grop N.R.— Signen: S. Carbonell i Puig, Conseller en Cap i J. Sais, Secretari de Correspondència.— Stgo. de Cuba, Març 23, 1943.

La "Unió dels Catalans Independentistes" es un Fet

Cada dia es reben més Adhesions

"Cal acabar amb el Confusionisme", es el Clam Unànime

La "Unió dels Catalans Independentistes" ja és un fet. Res ni ningú, no podrà deturar ja la seva marxa victoriosa. Diàriament rebem noves adhesions i malgrat que el temps transcorregut és insuficient per rebre les dels llocs més distants d'Amèrica, les que s'han rebut, per via aèria, evidenciant la impaciència dels patriotes catalans en adherir-se a aquest moviment de plena afirmació nacional i per la independència de Catalunya, demostren, ben a les clares, que la "Unió dels Catalans Independentistes" era un anhel que vivia en la consciència de tots els catalans.

Així ho diuen les moltes lletres rebudes amb les que, generalment, acompanyen l'adhesió. "S'ha d'acabar

"Dintre d'aquesta Unitat ens hi trobarem tots els catalans, els de dins i els de fora"

amb el confusionisme", és el clam unànime. I totes aquestes lletres vibrants de patriotisme, valentes, decidides, afirmen la voluntat de treballar per engrandir la Unió, consolidar-la i fer-la triomfar.

En totes elles es condemna d'una manera enèrgica la política mediatitzada i els homes que la practiquen. Així parla un patriota en una d'aquestes lletres: "A la taula de la Pau, tal com volem presentar-nos, ja no valdriem res. Seria Catalunya com una fulla seca en un arbre mort i això no pot ésser; els que no es sentin capaços i els aprofitadors que sàpiguen que no els volem veure interessats per Catalunya. Volem els homes disposats i decidits a imposar que nostra Pàtria sigui reconeguda com el que és: un poble ocupat com tots els altres. Preferim estar encadenats pels estranys que no per nosaltres mateixos i no es tracta d'alleugerir el pes de les cadenes ara que ni tenen força per estrènyer-les, es tracta de rompre-les per sempre més".

Una altra lletra rebuda de Costa Rica, diu així: "Crec encertadíssima la vostra decisió de constituir la Unió dels Catalans Independentistes i tinc la convicció que dintre d'aquesta unitat ens hi trobarem tots els catalans, els de dins i els de fora, ja que en el fons del fons la sentim i els seus vuit punts es belluguen vius en la nostra consciència. Els que pretenen negar-ho ofegant aquests sentiments o és que són incapaços, per mandra mental, d'interpretar la veu de la Pàtria que els dóna caràcter i personalitat o és que els convé ofegar-la per motius no massa lícits. Per altra part la sinceritat a que obliga la lluita que tan enormes sacrificis costa a la humanitat sencera, exigeix la lleialtat envers nosaltres mateixos i envers els altres i no tindria explicació que tot defensant els principis de llibertat general contra tota la llopada dictatorial, fóssim incapaços de comprendre la nostra pròpia llibertat. Dificilment defensarà la llibertat dels altres el que encara no ha sabut defensar les pròpies. O és que hem d'ésser tota la vida, els catalans, una casta de segon ordre.

No es tracta d'alleugerir el pes de les cadenes, ara que ni tenen força per estrènyer-les, es tracta de rompre-les per sempre més

"LA SINCERITAT A QUE OBLIGA LA LLUITA QUE TAN ENORMES SACRIFICIS COSTA A LA HUMANITAT SENCERA, EXIGEIX LA LLEIALTAT ENVERS NOSALTRES MATEIXOS I ENVERS EL ALTRES"

★

amb dues nacionalitats, una de sobrepasada i una altra de vergonyant, útils sols per a remat d'una casta superior que en el món te dret a anomenar-se tal com és i a fruit de les llibertats que aquesta condició li atorga?

Més endavant diu aquesta mateixa

lletra: "Crec que la Unió dels Catalans Independentistes no pot estar en pugna amb el Consell de Londres. Que els punts bàsics, al contrari, han d'entrar perfectament dintre el terreny de la seva actuació, qualsevulla que sigui l'atmosfera en que hagi de desenvolupar-la, puix que aquesta és la nostra realitat que cap conveniència, pacte o acord pot modificar a priori; en altres paraules, toda solució del nostre problema que no contingui aquestes reivindicacions mínimes i justes, no és solució i, per tant, no entrarà en els postulats de victòria de la lluita universal en que estem ficats. Vol dir, que seria tota altra solució un llevant de desordre pel futur que no tindria explicació que cap català consentís en establir, per equivocada renúncia de la seva total personalitat i drets inalienables".

Una altra interessant lletra ens diu: "La Unió dels Catalans Independentistes representa la verdadera unitat racional i per aquí es deuria d'haver començat en lloc de tanta politiqueta de partit. Esta bé que cada català tingui la seva manera de pensar i és just que la tingui, però és un absurd i un contrasentit que, totes aquestes ideologies que tracten de fer els homes més feliços, s'imaginin que els catalans no poden ésser feliços només que signent espanyols. Partits sí, els que de debò representin alguna inquietud humana, però partits nacionals catalans que s'orientin cap a la felicitat dels catalans quina primera condició és lliurar-los de l'esclavitud. Es al través de la nostra independència que podem ésser feliços i quan siguem ben bé nosaltres i al través de nosaltres és que podem contribuir a la felicitat dels altres".

De la mateixa lletra: "Noble ambició la de la Catalunya gran! Si espiritualment sempre hem estat units, per què no hem de saber trobar-nos agermanats políticament el dia de demà en una Confederació catalana que sigui igualment gloriosa com ho fou segles enrera? Ara és el moment d'aspirar-hi i d'interessar al món en aquesta qüestió".

De la República de El Salvador ens

arriba una lletra abrandada de patriotisme i amb elogis pel Grup per la seva conseqüència i tenacitat en la defensa de l'ideal d'independència pàtria i que, de cor, agraïm. Diu així: "El Catalunya, Grup N.R., de Santiago de Cuba, és el representatiu autèntic de la nostra pàtria que vetlla amb tot afany per tornar-nos la legítima personalitat a tots els catalans. Es acreedor de tot el nostre respecte, agraïment i admiració. Poden sentir-se joiosos tots els components d'aquesta noble entitat que ha propiciat el moviment d'on sorgirà l'alliberació de Catalunya i els dirigents de la qual mantenen amb un esforç sobrehumà l'alè de la Pàtria en agonia i sense desmai venen lluitant, any sobre any, per rompre les cadenes que tortollen les baixeses i les traïcions, la indiferència i la cobardia. La vostra hermosa, abnegada actuació, produirà el mi-

"Els seus vuit punts es belluguen vius en la nostra consciència"

raacle de fer reviure la nostra Pàtria que la maldat te estabornida. Desconeixen els nostres opressors que la vostra arma, llei natural, força del dret, dignitat amb coratge decidit, doblegarà la injustícia que cometem amb els catalans i deslligarà a tot un poble que, petant de dents, sofreix des de fa segles les ineficiències d'aquesta injustícia i dels imperants humans, faltats d'escrúpols, que viuen així conformes i satisfets, desgraciats, que no poden aixecar el cap davant la justícia humana". "Tot ésser humà sent en els seus endintres el dret a ésser respectat per un igual i al qui se li arrebatava aquest dret natural obligant-lo a viure desmerescut, val més que l'assassinin. En no fer ús del ganivet per ell mateix, és perquè confia que li tocarà el torn de la justícia que ens ha creat a tots assenyalant-nos el destí. Prova que esperem el torn es que nosaltres, generació darrera generació, llitem per obtenir el nostre dret i aquesta perseverança que enfront dels malvats tracta d'imposar-se, és la força del dret que empeny la dignitat". "El cor ens diu que ha arribat l'hora, la dignitat ens farà guanyar-la".

Moltes altres lletres podríem reproduir el contingut de les quals emoció profundament.

XILE

Un bon nombre de patriotes residents a Concepció, ens han enviat conjuntament les seves adhesions. Aquestes estan encapçalades pels patriotes

Adolf Bultó, Joaquin Claramunt i Melcior Comes, lluitadors fermes que secundaren l'obra patriòtica de Penyorat Abril Llinés les activitats patriòtiques del qual, valentes i decidides —separatista de sòlides conviccions com era— caracteritzaren i donaren relleu a la colònia catalana de Xile, situant-la en el primer pla aleshores de l'època dictatorial de Primo de Rivera.

La lletra dels compatriotes de Concepció que acompanya les adhesions, diu aquesta paraula: **TREBALLAREM.**

ARGENTINA

La lletra rebuda de l'entitat GRUP PATRIOTIC CATALA, ens diu això: "Hem d'aclarir-vos respecte a la lletra a nosaltres que com ja us hem dit varies vegades i podeu comprobar amb la nostra correspondència i els documents de caràcter general que hem fet sortir, no formem part de la Comunitat de l'Argentina per no estar conformes amb les seves directives ja que les nostres coincideixen en absolut amb les vostres. Mal podriem per tant tenir res a veure amb les declaracions d'aquella que no coincideixen en absolut amb el nostre pensament; com vosaltres no som partidaris de confusionisme. A ells i a tothom nosaltres hem fet constar la nostra divergència.

Per tant sabeu que per ara i tant mentre no variïn les circumstàncies estem amb vosaltres i no amb ells com hem tingut ocasió de remarcar diverses vegades".

EL SALVADOR

Podriem dir que tot El Salvador s'ha mobilitzat per adherir-se al moviment d'unitat iniciat pel Grup. Entre les primeres adhesions rebudes cal remarcar la dels fermes patriotes Marcel·lí Imbers, Enric Prunera i Josep Verdguer. Ens parlen de noves adhesions que envien per grups, amb patriòtica impaciència.

COSTA RICA

Es remarcable entre, altres, l'adhesió del ferm català Silvestre Isern, a quina devoció patriòtica es degué primordialment l'organització i l'èxit assolit amb l'Exposició del Llibre Català celebrada el mes de febrer darrer.

MEXIC

De Ciutat de Mèxic, centre, avui, de totes les inquietuds polítiques, hem rebut un bon nombre d'adhesions, a més de l'adhesió col·lectiva d'"ESTAT CATALA" quin acord publicuem en la Secció que com a entitat adherida te en aquest mateix Butlletí.

CUBA

De la capital i de tots els demés indrets de la República, es van rebent cada dia més adhesions.

Volem donar compte que amb mo-

Dades y Documents

tiu del viatge que va realitzar el Conseller en Cap del Grop a la veïna ciutat de Guantánamo on sempre s'ha manifestat l'esperit català de faisó remarcable al costat dels que sostenim l'ideal d'independència pàtria i que, en els darrers temps, per falles lamentables d'alguns dirigents semblava haver desaparegut, es va celebrar una reunió que donà excel·lents resultats.

El gran patriota cubà, sincer amic del catalans i simpatitzador i defensor de la llibertat de Catalunya, el coronel de l'exèrcit alliberador Enrique Thomas, en assabentar-se dels propòsits de reunió dels catalans, oferí l'estatge social de la "Unión Veteranista", que és el casal de tots els que lluitaren per la independència de Cuba, per a celebrar-la.

A la crida que va fer-se assistiren, en bon nombre, els catalans residents a aquella ciutat entre els quals s'hi comptava el nostre inolvidable company de fundació del Grop, Bonaventura Morando Triedu, qui, malgrat no gaudir de molt bona salut, no podia mancar a dir "present" en els moments que Catalunya crida als seus fills a la lluita final per la seva plena alliberació.

En Carbonell i Puig exposà en aquella reunió els motius que varen induir al Grop a deixar constituïda la "Unió dels Catalans Independentistes". Amb paraula eloqüent feu referència a la situació política i a la necessitat d'internacionalitzar el problema nacional de Catalunya. Després d'això, s'entaulà una àmplia conversa, ja que no fou discussió, entre els reunits i el que presidia aquella reunió que va durar des de dos quarts de nou fins a les dotze de la nit.

Produïa una ben agradosa impressió les manifestacions que es feren per tots els assistents a l'acte que espontàniament significaven la satisfacció que sentien de conèixer tot el que s'estava realitzant a profit de Catalunya i mostraven els seus desitjos d'ésser considerats components de la "Unió dels Catalans Independentistes".

Finalment, després de les patriòtiques exposicions que allí es feren, s'acordà la constitució d'un comitè organitzador dels independentistes catalans d'aquella ciutat el qual cuidarà de tot çò que faci referència a la constitució definitiva de l'entitat que requereix la importància del nombre de catalans que resideixen en aquella ciutat.

YATERAS

Cap a les altes serralades de la regió més fèrtil d'Orient ens contà també el Conseller en Cap del Grop, de la satisfacció que sentí quan a l'arribar a Guayabal de Yateras, es trobà amb què els catalans i balears que viuen per aquelles contrades havien acordat adherir-se al moviment propugnat pel GROP, fent-li entrega de llurs adhesions. Al davant dels independentistes d'aquella comarca hi figura el bon català Joan Artigues Almirall, de les tasques del qual en proc de la llibertat de Catalunya en són coneixedors tots els catalans residents a aquesta República.

A CAIMANERA ha quedat constituït el nucli sota la cura de Jaume Colomer que per les seves activitats i entusiasme s'assolirà l'èxit desitjat.

A PALMA SORIANO el gran nucli de catalans residents a aquella població que varen adherir-se telegràfica-

1) Privats de veu els catalans de la pàtria, els catalans de l'exili representem plenament Catalunya davant del món. 2) Els nostres actes parlaran a favor d'ella o contra d'ella i seran jutjats com la nostra genuïna expressió nacional. 3) Les nostres accions u omissions poden decidir, en aquest moment crucial de la història, els destins del nostre poble.

(Del manifest del CASAL CATALA de Nova York, Gener del 1943).

Pel que fa al caràcter i abast del nostre mandat, cal també deixar ben establert que: a) La nostra única missió és restaurar Catalunya en la plenitud dels seus drets imprescriptibles de governar-se ella mateixa. b) En els moments presents, i sobre tot a l'hora de la re-estructuració d'Europa, el nostre ideal només pot assolir-se adoptant una actitud maximalista i actuant en el pla internacional. c) Estan mancadés de sentit les fútils juridicitats que propugnen com a punt de partida un Estatut que Catalunya acceptà com a transacció, en hores que no restava altra alternativa política. Ha passat l'hora de les concessions mínimes i de les solucions de favor, des de Madrid. Estem avui a les portes d'un nou món en el qual els pobles gaudiran de plena llibertat, i Catalunya ha d'exigir des d'ara la plenitud i la integritat dels seus drets. d) Fóra llastimós, en les circumstàncies actuals, malbaratar temps i energies darrera de pactes transitoris i mínims. Els nostre punt de partida ha d'ésser la restauració de la plena personalitat de Catalunya, i així habilitar-la per a pactes ulteriors, que només poden tenir lloc entre entitats lliures. En cap sentit els catalans de l'exili no podem hipotecar la voluntat de Catalunya ni limitar la seva sobirania nacional. Al seu degut temps, Catalunya decidirà respecte a les limitacions internacionals que pugui imposar l'estructuració d'Ibèria i d'Europa.

(Del mateix Manifest del Casal Català).

PARDO DE CELA. Els galleses lliures commemorem aquest any la data tràgica del 17 de Desembre del 1483.

En aquella ocasió fou sotmesa Galícia a la sobirania estrangera, en ésser decapitat el Mariscal Pere Pardo de Cela i el seu fill Don Pere. Prepararen aquells covards i brutals fets la vil traïció dels campions de la barbàrie hispana, encarnada aleshores en els tristament cèlebres Reis "Catòlics".

En commemorar aquesta data dolorosa i recordar en silenci al més valent defensor dels drets de Galícia, exhortem a nostres compatriotes a llui-

ment a l'Assemblea de Constitució, estan treballant activament per l'examen del nucli i tramitació d'adhesions.

Per noves que tenim, en altres poblacions de l'interior d'Orient, els catalans van mobilitzant-se i esperem que, ben prompte, de Camagüey, rebrem noves interessants al respecte.

tar units per la llibertat i independència de la Nació Gallega i per aixecar els sentiments d'iberisme i de fraternitat ibero-americana.

La memòria dels mariscal Pardo de Cela hem de saber honrar-la tots els galleses de vergonya i de coratge que estem plenament convençuts de que l'afavorir d'alguna manera les ambicions imperialistes de qualsevol potència és negatiu a la civilització; de que l'espanyolisme és un terme incompatible amb la solidaritat dels pobles, un vocable diametralment oposat al sentit de la democràcia; de que **Espanya i Hispanitat** són, en fi, conceptes que estan en pugna amb la llibertat i demés drets humans i amb la idea de fraternitat universal".

(Traduït de "PATRIA GALEGA" Habana, Desembre 1942).

"Tenga V.M. por el negocio más importante de su Monarquía el hacerse Rey de España; quiero decir, Señor, que no se contente V.M. con ser Rey de Portugal, de Aragón, de Valencia, Conde de Barcelona, sino que trabaje y piense con consejo maduro y secreto, por reducir estos reinos de que se compone España al estilo y leyes de Castilla, sin ninguna diferencia."

(Don Gaspar de Guzmán i Pimentel, comte d'Olivares i duc de San Lúcar en una memòria adreçada al seu Monarca, Felip IV, de Castella.)

GALICIA POSTRADA.— Paragrafs d'un article publicat pel "Boletín Oficial de Comerciantes del Mercado de Colón", edició del mes d'Agost del 1942.

"Vivía Galícia vida de prosperidad, cuando Isabel de Trastámara, llamada la Católica, conquistó dicho Reino, en el siglo XV.

La Santa Inquisición, la Santa Hermandad y luego la Santa Mesta acabaron con la felicidad y con los habitantes. A los cincuenta años de dominio de los llamados Reyes Católicos había desaparecido el idioma, los caminos se habían cegado y los tributos eran horribles. Se pagaba al clero bajo el terror, se pagaba al Trono y se pagaba a la nobleza castellana, que esa reina introdujo en Galicia cediéndole tierras que había conquistado. Los nobles castellanos, al robo le llamaban conquista. Más bonita la palabra".

"El idioma gallego, que es más latino que el castellano, desapareció por el terror. Cinco siglos antes de haber romancero castellano y seis siglos an-

tes de que Gonzalo de Berceo empezara a escribir en castellano había en Galicia trovadores."

"El gallego siempre ha mirado hacia el mar. Del mar le ha llegado siempre su bienestar, mientras del lado de Castilla siempre ha recibido la tiranía".

"Cuando uno visita Galicia se queda asombrado de la pobreza en que vive ese pueblo al cual tenían los Reyes ingleses. Eduardo III se quejaba a los Reyes de Castilla de los audaces navegantes gallegos. Con la famosa Unión Nacional, que predicó Isabel, Galicia ha quedado postrada, esclavizada, aplastada.

Necesita alimentarse y se le niega la importación de alimentos. Tiene que comprar el trigo en Castilla y paga cinco veces su valor. Ha de sembrar el maíz en sus terrenos pedregosos, aunque se revienten los paisanos con inútil esfuerzo, cuando podrían obtenerlo del extranjero muy barato. Se le mata su industria de pesca imponiéndole el monopolio del aceite, el monopolio de la hojalata, el monopolio del carbón.

Galicia tiene condiciones aún mejores que Dinamarca y Holanda para tener una industria ganadera, tiene buenos prados, pero Castilla le cierra la puerta a los piensos y los gallegos miran con angustia pasar por delante de sus playas buques cargados del África y de América con cereales baratísimos para países libres como Dinamarca y Holanda, Tiene que pagar el azúcar cinco veces su valor, tiene que pagar al Estado español tabaco a cien pesos el quintal, tabaco que adquieren los privilegiados a siete y que le colocan al Estado a diez pesos, a través de la Arrendataría de Tabacos.

Se sostiene ese arancel de hambre que tiene a Galicia extenuada, y eso se hace con verdadera mala fe".

"En el orden social, es algo espantoso. En el año 1916, se vendió una fábrica de conservas en la Ría de Arosa, porque las mujeres habían exigido un jornal de una peseta, por diez horas de trabajo. El propietario estaba asombrado... Adonde íbamos a parar, tener que pagar una peseta... él pagaba sólo diez centavos.

En el año 1932, en plena República, en la Ría de Muros ganaban una peseta por diez horas de trabajo. En Vigo pagan dos y media pesetas, ¡Ah, Vigo, Vigo...! Vigo es la América, me dijo aquella pobre mujer. El fabricante argumentó: Son muy felices, con pan de borona tienen bastante. Son tranquilas".

"Con una peseta al día, sólo puede haber miseria, enfermedad, cretinez. La Monarquía gastaba el uno por ciento en instrucción pública y sin embargo de cada diez pesos, nueve los pagaban los pobres de su propia miseria. La República sólo llegó a gastar el 5 por ciento en instrucción, y en otros órdenes, fiscal, social y económico casi nada hizo. Perder el tiempo en discusiones parlamentarias y cantar la libertad; sin embargo, todos o la mayoría de los que se titulaban republicanos le tenían un miedo enorme a la libertad, que es la naturaleza misma, que es la justicia y contra la que se puede luchar, pero a la que jamás se puede vencer".

Fa cosa d'un any i mig —aleshores jo vivia a França— vaig sentir dir per un jove nacionalista català del Rosselló, dirigint-se a uns catalans del Principat:

“Us penseu que ens fa molta gràcia això de fer-vos voluntaris a l'exèrcit francès. Que us en faria gaire a vosaltres si nosaltres ens en feiem per anar a defensar Espanya?”

Heus aquí una bona lliçó de catalanisme integral per aquell “separatisme-regionalista” del qual feia esment no fa gaire un intel·lectual nostre. Efectivament, són molts, masses, els catalans del Principat que circumscriuen dintre uns límits geogràfics reduïts llurs aspiracions independentistes i que al pensar en Catalunya no més veuen l'espai que abasten les quatre províncies inventades per un govern espanyol l'any 1833.

No, els catalans hem de voler i sentir Catalunya en tota la seva extensió sense aturar-nos davant els límits dels

la guerra, encara

estats. Les pedres termals que ratllen les serralades pirinenques, per nosaltres no han de tenir més valor que el de símbol d'una doble opressió. I no perquè un estat tingui la tallada més petita és menys enemic nostre.

Catalunya, poble essencialment demacràtic, neguitejat per sentiments de justícia social i fervorós amic de la lliure expressió de la voluntat individual, va influenciar-se dels principis renovadors que durant molts anys irradiava la intel·lectualitat francesa i, com a lògica conseqüència, nasqué una pregona i popular simpatia per França—fent oblidar molts greuges—la qual culminà durant la guerra 1914-1918.

Els catalans, malgrat hi hagi qui

gosi titllar-nos d'egoistes, sempre hem posposat els interessos nacionals als de la col·lectivitat humana. Ho férem el 1914 i encara d'una manera més completa el 1936.

No se'ns ha agrait mai, però. Després de la penúltima guerra, la nostra Pàtria va continuar igualment oprimida. Ni una lletra, ni un fet de vindicació, encara que només fos moral. El “pas d'històries” de Clemenceau, heus aquí tot. Uns anys després hem vist, punyits per l'escandalosa injustícia i desagraïment, ex-voluntaris catalans a l'exèrcit francès que feren la guerra en defensa de la causa dels Aliats, internats en camps de concentració sota la vigilància dels senegalesos.

I pel que fa al resultat de la darre-

ra guerra les esperances no són gaire més fallagueres si confiem en la simple exhibició de la nostra plana de serveis. Els espanyols anti-feixistes ens prometen una autodeterminació intervinguda per la guàrdia civil o els carrabiners. I els antifeixistes de les altres nacions, encara menys, no ens prometen res.

Això vol dir que no és treballant per tots que aconseguirem alguna cosa, si no treballant per nosaltres.

Els nostres enemics immediats, com a catalans, són Espanya i França. Que ningú no ens vulgui fer creure que vencerem enfortint-los, com aquells predicadors de la lluita per la independència d'Espanya. Es precisament de la desfeta o debilitat dels dos estats opressors que en pot sorgir la independència de Catalunya, la qual a nosaltres ens interessa per damunt de totes.

Després d'aquesta guerra, amb el triomf de les Nacions Unides, s'esdevindrà l'enfonçada del totalitarisme, règim adoptat per França i Espanya. Tot fa creure, doncs, que haurà arribat l'hora de Catalunya. Cal que els catalans ens sabem preparar per aprofitar-la. Fornim-nos d'amples i intenses ambicions i disposem-nos per a la guerra, la guerra, encara. Aquesta guerra que de dos segles ençà sabem tant de fer pels altres o, si es vol, per tots—sometents del Bruc, voluntaris d'en Prim, defensors de Verdun i defensors de Madrid—el moment s'atansa de que la sabem fer per nosaltres, per nosaltres sols.

En la defensa de les nostres llibertats podrem trobar simpaties alienes i fins ajuts més o menys materials; però com que els guanys que pot oferir Catalunya no s'hò valen, el que no trobarem mai és qui ens faci la feina.

Josep M. Murià.

CONTRA el provincianisme que caracteritza la política catalana, el nostre afany d'aplegar en una Catalunya gran, propiciatòria de tota mena de llibertats, a tots els germans nostres del Rosselló, València i Balears.

CONTRA els que tenen un fals concepte de la convivència entre els pobles i pretenen, sota aquest pretexte, anexionar definitivament Catalunya a un estat imperialista espanyol, nosaltres proclamen igualment el dret a la independència de Bascònia i Galícia i fem pròpia la seva causa. Una convivència amb un estat que subjuguï altres nacionalitats, no la volem. Admeten només la lliure i espontània col·laboració entre estats independents.

LA “Unió dels Catalans Independentistes” és això: la unió dels catalans independentistes. Si als raigs del sol es desfan les boires, en això consisteix la seva única amenaça. Posseïm la veritat nacional; aquesta acabarà amb el confusionisme.

Com una demostració més de les ànsies dels catalans per assolir la independència de la Pàtria, arriba a nosaltres la crida a la joventut catalana d'Amèrica que tot seguit publiquem.

El desig dels signants ha d'ésser segurament correspost per tota la joventut catalana a l'exili.

“El triomf és dels joves” algú ha dit i, mai com ara, en aquests moments de renovacions de tota mena en el viure de la humanitat, és que les joventuts deuen d'actuar amb més coratge per tal d'assolir el màxim de reivindicacions pels pobles i pels individus.

Saludem, amb tot l'entusiasme que es mereix, a la joventut que es redreça, desitgem que els propòsits dels signants de la crida esmentada es vegin correspostos ben aviat i esperem que, un cop en marxa, l'organització de joventuts vingui a formar part de la Unió dels Catalans Independentistes que aspira a les mateixes finalitats que ells aspiren.

Crida a la Joventut Catalana d'Amèrica

Les joves promocions que han viscut les fases inicials del ressorgiment polític de la nostra Pàtria, que seguirem amb fervor la croada patriòtica de Francesc Macià pel món i la culminació del seu peregrinatge amb la proclamació de la República Catalana; que reberen les primeres lliçons polítiques en els moments més àlgids de la vida del nostre poble (la Dictadura, la República, el 6 d'Octubre i el 19 de Juliol), i que han passat l'experiència terrible de la guerra, dels camps de concentració i de l'exili, han adquirit una maduresa i han afermat les pròpies conviccions de tal forma que han d'ésser necessàriament l'element principal en el recobriment de Catalunya i tenen per tant la responsabilitat històrica més gran que mai hagi recaïgut damunt d'un estament del Poble Català.

Amb aquest convenciment, i entenent que qual sevol actitud inhibitoria constitueix una veritable deserció i un abandonament culpable dels més elementals deures patriòtics, fem una crida als joves catalans nacionals per tal d'anar a la formació dels Front Català de la Joventut, amb unes bases prèvies concretes i amb un propòsit clar i determinat, que hauran d'ésser referendats en el primer Congrés que es celebri.

La finalitat primera i essencial d'aquest Front Català de la Joventut serà l'assoliment de la Independència Nacional de Catalunya, per tots els mitjans al seu abast. Per tal de servir aquest propòsit farà tot allò que calgui per a la internacionalització i divulgació del nostre plet nacional i exercirà tota la seva influència en el si dels organismes creats a l'exili amb finalitats patriòtiques per tal que realitzin la missió que els correspon sense desviacions perniciososes i amb tota l'eficàcia. Vetllarà per tal que els professionals de la política no desvirtuin, una vegada més, la veritable essència dels nostre moviment nacional.

El Front Català de la Joventut propugnarà per l'establiment d'una autèntica democràcia a Catalunya, amb garanties individuals i de respecte als drets legítims de tots els ciutadans. Defensarà

una distribució més equitativa de la riquesa, l'establiment d'un règim d'assegurances socials ampli i complet, l'ensenyament primari gratuït i obligatori, el lliure accés a les Universitats dels més aptes, el laïcisme de l'Estat i la llibertat de cultes..

El Front Català de la Joventut establirà immediatament contacte amb totes les organitzacions de joves d'arreu del món, que tenen com a principi llur oposició als totalitarismes; i col·laborarà amb totes les seves forces amb elles al costat de les Nacions Unides per a la implantació al món de la llibertat dels individus i dels pobles, damunt d'unes bases de justícia i de respecte mutu, que garanteixin una pau autèntica i permanent.

Procurarem en tot moment fer-nos intèrprets del pensament i de la voluntat dels catalans que a la Pàtria segueixen lluitant per l'ideal comú, amb el sacrifici de la pròpia vida i sense importar-los la seguretat o el benestar personal, dels qui segueixen a França als camps de concentració o a les companyies de treball, i dels qui al Nord d'Àfrica no han estat encara reintegrats a la condició d'homes lliures.

Joves catalans: Envieu-nos la vostra adhesió el més aviat possible. Cal treballar amb decisió i sense perdre temps. El futur de Catalunya depèn en gran part de la nostra fe en els seus destins, de l'esforç individual organitzat i de la perseverança en la lluita.

PER CATALUNYA, PER LA DEMOCRACIA I PER LA LLIBERTAT.

Mercè ARMENDARES.— Josep M. AMETILLA.— Antoni GILABERT.— Jordi SERRA.— Ignasi

CANADELL.— Artur F. COSTA.

Ciutat de Mèxic, març del 1943.

Tenim entès que les joventuts d'aquesta regió de Cuba que ja coneixen la crida, estant tractant d'organitzar-se per aportar son ajut o cooperació al Front Català de la Joventut.

ESTAT CATALA

ADHERIT A LA UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

El Nostre Pensament

Fugitiu de l'Espanya franquista ha arribat a les hospitalàries terres mexicanes un espanyol que exercí, durant la nostra guerra, càrrecs de direcció. Es tracta del senyor Rodriguez Vera, secretari general de la U. G. T. espanyola.

Aquest senyor, el testimoni del qual no pot ésser suspecte de parcialitat en favor dels catalans, ha rendit l'informe sobre la situació general de la península ibèrica. Ho ha fet en una conferència que va donar el primer de Març, a part de les nombroses converses privades que ha sostingut, en la qual —fet estrany entre els polítics exiliats en aquestes latituds— feu gala d'una sinceritat singular.

No ens digué res de nou, ni res que no fos conegut ja per nosaltres, però el testimoni del senyor Vera té un valor inapreciable en les actuals circumstàncies quan afirma que a Catalunya la única cosa que encara fa vibrar els cors i desperta l'entusiasme que encara convida a la lluita i manté enceses les esperances, és el sentiment de pàtria-catalana, sense confusions. I afegeix que cap de les velles organitzacions sindicals —C. N. T., U. G. T., F. A. I.— i antics polítics i partits autonomistes no compten amb la més petita simpatia en l'ànim del nostre poble que no els enyora ni els vol veure reparèixer. Fins ací el senyor Rodriguez Vera.

Si els actes no ens demostressin el contrari i poguéssim creure en la sinceritat de les posicions adoptades per tota mena d' "ex" que segueixen confonent l'exili amb una llarga campanya electoral, encara podríem esperar que aquestes revelacions, no dites per nosaltres que som part interessada, tindrien la virtut d'invitar-los a la reflexió i que aquesta els menaria pel bon camí del propi recobriment que els fes sentir la necessitat de servir Catalunya —en lloc de servir-se'n— si més no com un acte de penediment sincer per inetntar fer-se perdonar del nostre martiritzat poble per tot el mal que conscientment li han fet.

No ens fem il·lusions. Els nostres "ex" són incorregibles. Sinò ho fóssin, al cap de quatre anys d'exili, no donarien l'espectable trist que ara donen.

Davant la intransigència demostrada pel Consell de Comunitat de Mèxic en voler mantenir l'actual etapa confusionalista imposant el seu criteri a l'Assemblea valent-se de tots els ressorts de disciplina dels tres partits que es coaligaren en contra d'Estat Català —Esquerra, Acció Catalana i Partit Socialista Català— aquesta organització es veu en l'obligació de declarar que cap dels seus homes no formarà part de l'esmentat Consell ni col·laborarà en les Comissions ni en el portaveu de Comunitat Catalana de Mèxic fins i tant no es produïxi una sincera rectificació de procediment i d'orientació.

Noticiari D'Estat Català

CONSELL DE COORDINACIO

El Consell de Coordinació d'Estat Català, en nom de l'organització que representa a tots els països lliures del totalitarisme, s'adhereix a la Unió dels Catalans Independentistes residents a Amèrica i al seu manifest de constitució.

Al mateix temps recomana a totes les Delegacions d'Estat Català que col·laborin amb tot l'esforç per tal d'enfortir la nova organització superior que ha d'aplegar, sense distinció de matisos, tots els bons patriotes, vells i nous residents en terres d'Amèrica.

DELEGACIO DE MEXIC

El dia 23 de febrer va tenir lloc l'Assemblea General d'afiliats, en la qual foren elegits els companys Artur F. Costa, Baltasar Jordana i Joan Ferrer i Figueres per a ocupar els càrrecs de President, Tresorer i Secretari, respectivament.

D'acord amb les directrius rebudes dels organismes dirigents d'Estat Català, es prengué l'acord per unanimitat i amb gran entusiasme de col·laborar i adherir-se a la Unió dels Catalans Independentistes iniciada a Santiago de Cuba pels patriotes del "Catalunya" Grop. N. R.

JAMAI HAN FET UNA NACIO
GRAN ELS PIDOLAIRES DE
DRETS.

José MARTI, Apóstol de Cuba.

Els "Clodoaldos" Tornen

Si no ens fes llàstima per Catalunya, ens faria riure l'actuació d'alguns catalans que, deixant de banda el fet d'haver nascut en terra catalana, frisen per ésser més espanyols que els mateixos castellans.

Pobres d'esperit i pobres d'ànima no tenen valor per reconèixer que el rol més denigrant per a un home, és el de restar voluntàriament esclau en lloc de presentar-se com a ciutadà d'un poble lliure davant dels altres homes que viuen com a tals.

Es veritablement dolorós veure com individus nascuts a Catalunya no saben reconèixer el deure que com a catalans tenen de treballar per la reivindicació pàtria. N'hi ha d'ells que diuen que volen l'emancipació social dels catalans, d'altres es vanen de figurar a l'extrema avantguarda d'aquests moviments, fins n'hi ha que es diuen internacionalistes i, a canvi de tot això, neguen el dret de Catalunya, —la terra que els veié nèixer, on han crescut i han après a lluitar per l'emancipació dels homes— a obtenir la seva llibertat. I en lloc de posar tot el seu esforç per lograr l'absoluta independència de Catalunya —que equival a la llibertat de tots els catalans— es despengen amb mofes contra els que lluiten per assolir-la i s'ajunten per a treballar i perllongar la seva submissió a un estat caduc que en cap concepte pot admetre's més capacitat que Catalunya per donar la llibertat a tots els seus fills. Pasturats per dirigents a sou segueixen esgargamellant-se proclamant a tota veu, com a única solució per Catalunya, el retorn, un cop acabada la guerra, a la República Espanyola i al ridícul Estatut quines minses atribucions mai acabaren de donar els governants espanyols a Catalunya.

Ens faria riure si no ens fes llàstima per Catalunya, totes les argumentacions que exposen per a convèncer als catalans de la necessitat que te Catalunya de retornar a l'opressió de Castella. Més ens faria riure encara, si no ens fes llàstima, sentir tots els escarafalls que fan dient que volen "l'aliança nacional de Catalunya", "la llibertat del poble català", tot refermant que l'únic mitjà per obtenir-la és acabant amb un "viva la República espanyola" i demanant que ens ajuntem tots per a revindre-la, perquè els republicans, els socialistes i els comunistes espanyols, puguin seguir maltractant-nos i oprimint-nos com els hi dongui la gana. ¡Sí, catalans que us deixeu conduir cap a l'escorxadó com a mansos bens per aquests dirigents sense consciència ni escrúpols! ¡Republicans catalans, comunistes catalans, socialistes catalans, anarquistes catalans, que dintre de Catalunya tindreu el dret d'actuar com el vostre esperit us dicti, per damunt de tot si-gueu catalans i com a tals actuen! Internacionalistes, sí, però per poder ésser-ho heu d'haver nascut en algun lloc, i si heu nascut a Catalunya, primerament heu d'ésser catalans; perquè si us considereu espanyols no podreu ésser internacionalistes, puix comenceu per negar la vostra nacionalitat, i heu de tenir en compte que mentre hi hagi una nació per petita que sigui, que permanci opresa, l'internacionalisme no serà. "La meua Pàtria és el món" em deia un amic meu volguent-me fer veure que era més avançat que jo, i, en dir-m'ho, ho feia eu

català. El món doncs per ell, com per tots els que hem nascut en terra catalana, comença per Catalunya. Que ens expliquin doncs tots aquests dirigents que volen la redempció social, i els que els segueixen, com pensen obtenir totes aquestes aventatges si comencen per considerar-se esclaus d'una raça inferior.

Diu el nostre adagi: "roda el món i torna al born" i ens ha vingut al record i ens ha fet escriure aquestes ratlles fent-nos adonar com dels nascuts a Catalunya, els que són espanyolistes, ho són amb més resabís que els nascuts a Castella i es rabegen més encara contra els que defensem l'ideal mínim que pot salvar a Catalunya i als catalans de l'opressió que fa tants d'anys venim sofrint.

Quan vingué a Santiago de Cuba l'honorable i auster Don Tomas Estrada Palma, investit amb la magistratura de primer President de la República de Cuba, els catalans d'aquesta ciutat que ja aleshores defensàvem el dret de Catalunya a governar-se per si mateixa, reberem en el nostre Casal a tan benemèrit patriu i en fer vots per l'eterna llibertat de Cuba ferem constar els nostres desitjos d'obtenir la de Catalunya. El cubà meritíssim que havia sofert captiveri per les seves idees alliberadores al Castell de Figueres i que conegué allí les característiques del poble català, respongué fent constar els seus desitjos de veure Catalunya amb el gaudi de la seva independència.

Els "Heraldos" i "Imparcials" de Madrid i tots els "clodoaldos" posaren el crit al cel i tronaren contra Cuba i contra els separatistes catalans demanant que Espanya no reconegués aquesta República perquè, segons deien, a Espanya li mancava "la coz del burro" i aquesta li havien donat els separatistes de Santiago de Cuba. Això que ells volien que fos una ofensa per nosaltres va ésser un honor.

Així ens trobem ara. Sembla que els anys no han passat, però, ara, amb l'agravament de que els qui ens fan mofa perquè propugnem per la unió dels catalans que es senten catalans per damunt de tot, són individus que es diuen nascuts a Catalunya, és a dir, "Clodoaldos" disfressats que potser creuen que perquè tractin d'insultar-nos, deixarem de seguir predicant la nostra doctrina independentista i propugnament per l'alliberació de Catalunya, i, per tant, la dels catalans del camp i de la ciutat amb el màxim de llibertats que puguin tenir els homes en el futur del món. Perquè no ens espanten les llibertats més amples ni el més vibrant ressorgiment social; perquè volem que l'home gaudeixi de totes les llibertats, és precisament per això que propugnem, com a mínim, la plena independència de Catalunya.

Fa anys que estem en aquest camí i d'ell no ens an apartarem malgrat totes les diatribes, les befes i els insults que tractin de llençar contra nosaltres els "Clodoaldos" peters i bavosos de dintre i fora de Catalunya. Estem curats d'espants. Som fets a tota prova. Som immunes, perquè davant de tot i per damunt de tot, hi hem posat sempre i seguirem posant-hi Catalunya. Catalunya i Catalunya!

Patrici Lliure.

"TO BE OR NO TO BE"

Esser o no ésser. Aquest és el dilema a escollir pels catalans. O amb Catalunya, o contra Catalunya. No hi ha terme mig. Després de més de tres anys, ja n'hi ha prou de ronsejar per a definir-se. O a un costat, o a l'altre.

El complex de inferioritat de remenar la cua, davant dels republicans espanyols, per a poder dialogar i acceptar estatuts, siguin del "tamany" i de l'"engany" que siguin, i sofisticats legalismes... és estar amb Espanya i, per tant, contra Catalunya. Als catalans que es situen en aquest pla, els considerem enemics i els combatim i els combatirem sense contemplacions, prescindint de la seva jerarquia política, intel·lectual o artística.

Davant de les garrotades rebudes pel poble català i de les que rebrà dels espanyols si no s'independitza a temps, no cal ja emprar la tàctica de persuadir i convèncer als catalans que, de mala fe o conscientment, es senten més a prop dels opressors que dels bons catalans que no tenen altra preocupació ni persegueixen altra finalitat que la d'obtenir la Independència Pàtria.

I ara, feta la justificació i per a que no els hi vingui de nou les crítiques i censures, ni els blames, una advertència en castellà, que potser els hi soni millor:

"Ojo al Cristo, que es de plata"...

ENDAVANT!

Segueix la seva marxa, lenta per les distàncies, però ferma i segura, la UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES iniciada fa poc pel Grup Catalunya.

Moltes adhesions individuals y de nuclis i algunes d'entitats ja s'han rebut, i més, moltes més, ¿per que no? de terres llunyanes se'n rebran.

Confiem amb els nuclis formats i amb els que es formaran precisament per a recolzar la Unió. No confiem amb les entitats i comunitats atacades pel microbi del mig-legalisme, del legalisme enter i de la "convivència".

Trepitgem de peus a terra, sabem el què volem i on anem. I si els separatistes d'Amèrica feren possible el convertir-se en majoria i que pogués en Mació arribar a ésser el proclamador de la segona República Catalana, tam bé farem ara que el present moviment patriòtic —(no polític, ni de classe, entengui's bé)— es converteixi en majoritari i ens pugui portar la tercera República Catalana, la qual seria la ratificació de la veritable legalitat nascuda de la sobirania popular que acceptà unànimement la República Catalana del 14 d'Abril, que no fou renunciada pel poble català, sinó assassinada pel Govern Espanyol.

Si els catalans no som una col·lectivitat degenerada... ¡ho obtindrem!

RABEGEU-S'HI, INFELICOTS!

Els eters aprofitadors, tant els que s'emporten el pa i el suc com els pobres que han de recollir les engrunes i llepar la cassola i principalment aquells que, abans, quan era enfonsat un vaixell aliat, deien: "un vaixell imperialista menys" i repetien el disc, arreconat "per ara", de: "Per la Pau i Catalunya i Espanya fora de la guerra imperialista"... són els que ens befem i fan "brometa" —(de dents enfora, és clar!)— pel fet d'haver tingut nosaltres la modèstia i sinceritat

SACSEJANT

de reconèixer que som per ara una minoria numèrica, a la qual potser ells correrien a pertànyer-hi si el nostre tot just iniciat moviment disposés de cabals per a subvencions i ajuts.

Com que per a ells sempre "el fi justifica els mitjans" i no poden opinar per sí mateixos, ni exterioritzar l'opinió pròpia els que en tenen, ignoren, o estan obligats a ignorar, que les minories amb esperit de sacrifici, honestes i sinceres són les que, moralment i des del primer moment, representen la majoria, puix ésser minoria "numèrica" no compta. Ja tenim verificat com, per exemple aquí mateix, a Cuba, la minoria numèrica del partit de Martí i Maceo aconseguí la Independència Cubana.

I és que, presoners i embussats de consignes, no més poden donar valor a aquestes i els hi està vedat comprendre el que hi hagi qui es preocupi i lluiti desinteressadament per millorar la sort de la Pàtria i que això es faci honestament, sense reserves mentals, sense "bluffs", amb sinceritat i dient sempre la veritat.

Entenem és un honor pertànyer a una minoria així. I el menys que poden fer els eters perturbadors és callar i tenir una mica de respecte. Però la seva inferioritat moral els hi fa tenir la gosadia de befar l'ideal independentista nostre i es dediquen, ells que tenen la teulada del més fràgil vidre, a tirar boles de cotò fluix a la inesquerdable teulada, del veí.

Ens feu compassió, infeliçs pobres d'esperit!

I COM S'EXTERIORITZEN!

Llegim en uns papers editats per una colla del sector de la consigna "VOLEM PA SUCAT AMB OLI... ESPANYOL" que organitzaren un acte patriòtic (?) català (?) que fou un èxit espetarrant. No hi mancà, com és lògic i natural, la bandera espanyola, moltes representacions d'entitats espanyoles ex-anti-imperialistes i l'acostumat conferenciant, qui tornà a tocar el disc de la Unió dels catalans amb els espanyols, per Catalunya i per la República... ¡espanyola!. Aquest conferenciant ha tocat aquest disc de "tournée" en moltes "pseudo-ex" feixistes entitats espanyoles, repar tint estretes de mans, abraçades i fulles de parra als falangistes "vencidos pero no convencidos" per a que pugui tapar-se les vergonyes.

Nosaltres havem de suposar que, donades l'essència i finalitat de l'acte molt lloable si és fet aquest per una organització fonamentalment espanyola, la bandera barçada catalana i certs números del programa s'hi inquiriren d'esquí per a atrapar catalans de bona fe. I, efectivament, tingueren èxit, puix no hi mancà a l'acte una delegació d'una entitat que acaba de fer una declaració de principis cent per cent separatista, i alguns catalans veritables nacionalistes.

Es sensible que es deixessin sorprendre, —i molt més si es considera que els bascos, més escarmentats, no hi ficaren ni el nas.

Nosaltres coneixem la tàctica confusionalista i divisionària del sector del "volem pa sucats amb oli... espanyol" i sabem que els bons catalans que hi

anaren han servit per a fer el caldo gros als altres, els quals així fan mèrits i es justifiquen davant les "jerarquies" del partit de l'eix "Barcelona-Madrid-Moscú", que són precisament les que retransmeten les consignes i reparteixen les "cireres".

Connacionals nacionalistes, no crieu corbs que us treuran... de casa vostra, i no us exposeu mai a que us puguin aplicar aquell adagi de: "Dime con quien andas..." ¡Entesos!

UN ALTRE D'UN ALTRE

Hem tingut la "pega" de rebre un exemplar d'una conferència donada per l'ex-representatiu Josep Maria Espanya en un teatre de Bogotà, el 15 d'octubre darrer, en un acte commemoratiu del II Aniversari de l'afusellament del President de la Generalitat Lluís Companys.

Entre les coses molt ben dites i encertades, n'hi hem trobades moltes que donen la sensació de que no parlà un connacional nostre, sinó un espanyol de soca-rel —(¿La influència del cognom?)— Altres conceptes són un evident contrasentit, tractant-se d'un català que pertany a una "comunitat", encara que aquesta sigui de les que "fan figa".

Per afalagar als republicans espanyols, per glosar l'hidalgua d'Espanya, per exaltar la lleialtat catalana a l'opressor i defensar el legalisme i la convivència i la "conllèvia" i la República espanyola, tingué segurament sorollosos aplaudiments. Però que tingui la seguretat que el màrtir Companys, que va viure els "darrers dies de Catalunya" escarnit i ofegat per l'hidalgua del govern centralista espanyol, el xiularia estrepitosament.

I allò i això i certes inexactituds tendencioses de la conferència donen uns rodament de cap a punt de fer vos caure en basca.

Llegiu-la, si la teniu a ma, i us en convencereu.

Sembla que l'ex-representatiu Espanya, que va residir a Osea i, segons diuen, ben relacionat amb elements de la "Unión Patriótica", en va sortir tot "oseat".

RES, QUE TENIM MASSES SAVIS!

I masses pocs savis realment patriotes i masses pocs polítics en el bon sentit del mot.

De Buenos Aires ens arriba el primer número de "Avenç dels Annals de la Societat Catalana d'Estudis Polítics, Econòmics i Socials" (Bufa! dei xeu-me respirar!) Objecte principal: publicar el resultat d'una enquesta sobre l'"Estatut de Catalunya".

En aquesta enquesta hi han pres part polítics espanyols.

I quin resultat pràctic n'ha sortit? Cap. Es a dir, sí, un "trenca-caps", un masegament dels mots: convivència, república espanyola, estatut, autonomia, federació, autodeterminació, etc. etc.

Ah, i molt "barroquisme" i "crancquerisme", com en tot el que els masas savis extraviats hi posen la seva teòrica saviesa.

Es depriment que, a aquestes altures en que no es pot perdre temps i

en que no ha nascut la criatura, ni se sap si serà mascle o femella, s'emersin energies... i paper en discutir nom, ofici i avenir de la criatura, i fer disquisicions i cercar fórmules al voltant d'un cadàver putrefacte com és l'estatut del 15 de Setembre del 1932.

Seria millor que dediquessin la seva energia i saviesa a plasmar prompte globalment la Unió dels Catalans, que és la única que podria crear la força i els mitjans que ens han de permetre apropar-nos, amb plena personalitat, a les Democràcies i poder plantejar el nostre fet i demanar el que hi tenim inherent dret.

Prou d'aquell "color" doncs, que perjudica la vista llegir aquest "patriocidi": "Quan a la manera d'arribar a la nova estructuració, Serra i Moret i Quatrecaes es decanten per una prèvia restauració de la República i dels estatuts".

¡Tururut, dotze hores! I per això, un... "Avenç dels Annals etc. etc."?

Per això no manquen serramoretos ni quatrecaes. N'hi ha prou amb un xerrac filarmònic i una barraea tricolor: la d'"El Pensamiento Español".

MANIOBRES TENEBROSES

Uns quants polítics tarats i fracassats, velles "tòtils endormiscades" que només es revifen per a fer mal quan senten la flaire del profit de les posicions que volen controlar, estan en conciliàbul misteriosos amb personalitats espanyoles per a fer un segon pacte de San Sebastián i redactar, segons ens diuen "secretament", una mena de constitució provisional de la República Espanyola, de caràcter sintètic, o sigui una mena de tracte escritural entre els vells polítics espanyols, bascos i catalans, que serà la "Carta" de la Pastisseria "La Legalidad" regidora dels drets i deures d'espanyols, bascos i catalans. Els gal·lecs, epecíficament, sembla que no hi compten.

I tot això ho volen fer en nom de "presidències" caducades, de partits que estan "partits pel mig", pitjor, trocejats i que moralment no "pesen", puix són partits reduïts a un blofista "Estat Major" sense exèrcit, sense masses.

I d'això només en pot sortir un altre crim contra Catalunya, per més fraseologia liberal i democràtica amb que vulguin daurar la pindola.

I com que només en pot sortir d'aquestes maniobres tenebroses un segon San Sebastián, o un Sant Talòs o un "parto de los montes"... cal que els catalans honrats ens anticipem fent-los malparir mitjançant una forta i sorollosa protesta, quecom similar a la "Protesta de Baraguà" dels cubans quan el pacte del Zanjón.

UNES MOSTRES

Ens diuen també que en dita carta de la Pastisseria "La Legalidad" es xerra molt de sobirania popular, d'autonomia, d'auto-determinació, de "meaculpas", fins de plebiscit. I ja tenim experimentat el valor que tenen, pels espanyols o pels governs espanyols quan ells agafen la paella pel mànec, les paraules i els pactes i fins els juraments.

No solament no es preven l'Estat Lliure Català dintre una Confederació Ibèrica, sinó que ni es parla d'autonomia política, Administrativa i mer-

cés! I això... després que els polítics "generalitaris" encara estan esperant el traspàs de serveis dels "liberals i democràtics" republicans espanyols!

Res, companys, tot paper d'estrassa i... ¡mullat!

L'humà, el positiu, el legal és que els catalans puguem anar pel món amb personalitat jurídica pròpia i no amb papers imposats i manllevats hipotecàriament.

Mentre tinguen que anar pel món com ciutadans espanyols, i no com ciutadans catalans... ¡vergonya infamant per a nosaltres!

¡JUSTA LA FUSTA!

Rebem aquesta reproducció de la "Carta" de marres:

"I.—Los republicanos exilados representamos la oposición del Derecho a la fuerza...."

Xoca-la, això mateix diem nosaltres els catalans, de vosaltres els espanyols, en plantejar el nostre dret a la Independència de Catalunya.

I a confessió de part... ¿sobren comentaris? No, segueixen veient "la pa ja en ojo ajeno, pero no la viga en el suyo".

Així, doncs, si hi hagués vergonya, n'hi hauria prou, per part dels pastissers de "La Legalidad" que plantejés sin lo nostre dient: "Els catalans exiliats, ciutadans de la Nació Catalana, representem l'oposició del DRET a la FORÇA... de l'Estat Espanyol".

I tot el "tinglado" de la "Carta", com per art d'encantament s'enfonsaria.

¡MURRIS, MES QUE MURRIS!

"XVI.—El Estado Español es el órgano de la comunidad de las provincias de lengua castellana, organizadas en regiones autónomas o dependientes directamente del Poder Central, con las nacionalidades o países que, en uso de su soberanía (?) le reconocen las competencias que se enumeran en el Estatuto político del régimen, sin perjuicio de lo que acuerden, en su día los Poderes Constituyentes".

Els subratllats i els interrogants són nostres.

La mala fe i les portes de fugida es veuen per les "escletxes".

TOC D'ATENCIÓ

Per a que medeixin els seus passos els "santsebastianistes" i els "santalosistes", ací va una anècdota històrica i autèntica.

Acabem de saludar a una senyora tot just arribada de Catalunya. Impressió que ens porta: "En general a Catalunya ningú fa cas ni te fe en els ex-representatius a l'exili. Llevat d'alguna honrada excepció, que procurin no tornar a Catalunya quan es pugui, que prou sort tindran de trobar-s'en fora!".

I ara, ex-representatius tarats i fracassats, ens sembla que podeu vendre les maletes.

INSISTIM-HI

Com que encara catalans de bona fe pledegen pel reconeixement del dret d'autodeterminació en relació a l'estat espanyol, nosaltres devem dir-

los-hi que entenem que l'autodeterminació és consubstancial amb el dret a la llibertat i que aquesta llibertat es deu demanar abans que l'autodeterminació.

Un pres, al que anem a suposar que li han reconegut el dret d'autodeterminació, s'autodetermina a viure dins la presó com li plagui i els escarcellers li diran que "nones", que el règim penal no ho permet, i si s'autodetermina a sortir-ne, de la presó... potser l'afusellarien.

Ara, si li donen la llibertat, en ésser-ne fora es podrà autodeterminar a viure la seva pròpia vida i si li posen traves, la seva condició d'home lliure el portarà a defensar la seva llibertat fins que li sigui reconegut també el seu consubstancial dret d'autodeterminació.

Així ho veiem. ¿Està clar? Doncs a lluitar per a que se'ns reconegui el dret a la llibertat absoluta, i en cas negatiu, a prendre-nos-la!

CONSECUENCIA

que també s'ha d'acabar amb el "barroquisme" en plantejar el dret de llibertat i autodeterminació.

Els massa savis i el massa "vius", per a deixar sempre una finestra de fugida, per a donar la impressió que demanen PA, diuen, per exemple: "Volem una pasta feta de farina d'un gra que te gluten, cuita al forn, que serveix per a menjar". Sembla que han demanat PA, però ells, si els hi convé, diran que volien "coca".

I això, francament, no és honrat.

NO SABEN DE QUE VA...

els que volen veure, en el tercer punt bàsic de la Unió dels Catalans Independentistes que fa referència al desvetllament de la consciència nacional en tots els països de llengua catalana, espurnes d'imperialisme català.

Pobrets que hi farem si es creuen tenir, entre altres coses dolentes, un complex de "superioritat" sobre el nostre immortal Guimerà!

I QUI SON?

Els de sempre, els eters divisionaris i confusionistes.

Les "realitats", els gemecs, l'altruisme d'aquests aprofitadors, el seu "guerrejar" damunt de demagògics paperots i la seva compenetració amb els enemics seculars de la Independència de Catalunya, no són més pretextos i justificacions, dels ossos que els hi tiren els privilegiats.

Que confessin d'una vegada aquesta realitat: que els pobles ibèrics per si sols, ara com ara, no poden foragitar el règim franquista. Cal l'ajut de les potències democràtiques, i cal també, que cada nacionalitat ibèrica per mitjà de Unions globals dels seus propis connacionals, creï la força que ajudi físicament i directa a les Democràcies que ens treguin les castanyes del foc, però cremant-nos-hi els nostres propis dits.

I sempre cadascú pel seu corresponent cantó. "Juntos (a certa distància) pero no revueltos".

Així, doncs, els espanyols per una banda, i els catalans, bascos i gallecs per l'altra.

I nosaltres... ¡ben contents!

Butlletí d'INFORMACIÓ CATALANA

PORTANTVEU DE LA UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

Any IV.
Num. 20

Editat pel "CATALUNYA", GRUP N. R.
J. A. Saco, 415 - Santiago de Cuba

31 Marc
1943

Politica de Partit (De la pàg. 1)

fa que l'Esquerra jugui actualment tres cartes distintes subordinades totes a un mateix interès: la d'aproximació i entesa amb els espanyols, la del moviment de Comunitats i la del contacte amb el P.S.U.C. Tot sigui per la Victòria!

Comunitat Catalana de Mèxic compta amb uns cinc cents afiliats, tots refugiats. En la darrera assemblea suara celebrada, el Consell Directiu es feu aprovar per 63 vots contra 52 una gestió incorrecta i tendenciosa encaminada a servir aquesta política de partit deixant la porta oberta al senyor Santaló perquè pugui reeixir en formar el Consell Nacional que es proposa. "La Humanitat", òrgan oficial d'Esquerra Republicana de Catalunya, cominava, dies abans de la celebració de l'assemblea, als seus afiliats a que portessin Comunitat "pel bon camí". I els afiliats de l'Esquerra compliren el manament votant la negació del que havia acordat l'assemblea anterior i trencant la unitat de Comunitat en obligar als homes d'Estat Català a no acceptar la responsabilitat d'aquesta etapa confusionista.

Davant el text d'un cable del senyor Pi i Sunyer que demanava saber si el senyor Santaló es decidia a fer un Consell Nacional que tingués en compte les Comunitats, el senyor Santaló posà fil a l'agulla i es disposà a crear aquest Consell. La gestió és laboriosa i complicada i a hores d'ara s'està perfilant la fórmula. El senyor Santaló ha començat les consultes. El Sr. Bosc Gimpera ha dit que ell condicionava la seva acceptació a la del senyor Pi i Sunyer. El senyor Serra-Hunter ha dit que amb ell no hi comptessin. Sembla que hi ha la intenció d'anomenar, entre algun altre, consellers delegats als patriotes Co-

nancla i Fontanilles, de l'Havana, i Nadal i Mallol, de Buenos Aires, per tal de donar satisfacció a Pi i Sunyer i Comunitats. Santaló seria el Delegat de la Presidència de Catalunya i Pi i Sunyer el President del Consell. De programa no se'n parla, ni cal. La política de partit l'imposarà en cada cas que convingui.

Per dintre de poc hi ha anunciada la celebració de "La feria del libro" de Mèxic. Orfeó Català i Comunitat Catalana projecten concorre-hi muntant un Stand dedicat al llibre català. El senyor Sbert, representant de la Fundació Ramon Llull—un altre trampolí que en nom de la cultura nostra serveix la política de partit—s'hi cposa i diu que l'stand ha d'estar sota el patronatge de la Ramon Llull i l'Orfeó Català, puix que del contrari ell en farà un pel seu compte. Ja veureu, com en aquest cas Comunitat Catalana trobarà també una "fórmula" convencional que dongui satisfacció a aquesta política de partit.

Davant de tots aquets fets s'imposa la reacció decidida i enèrgica de tots els patriotes que no tenen altre interès que servir Catalunya i ajudar els nostres germans que dins la pàtria lluiten per forjar el demà lluminós de la llibertat i que no ens perdonarien la feblesa de no haver sabut reaccionar en el mateix instant en que hem tingut el convenciment de que persisteixen, sense propòsit d'esmena, els mateixos procediments i mentalitats que portaren Catalunya al desastre. Els hem donat quatre anys de temps perquè poguessin esdevenir un instrument d'ajuda per aquesta unitat dels catalans exiliats que creiem beneficiosa per a la Pàtria. Ja n'hi ha prou!

Marcel·lí Perelló.

El Futur de Catalunya i els Deures Polítics de L'Emigració Catalana

RESPONENT al rètol que encapçala aquestes ratlles hem rebut el llibre que acaba de publicar, a Mèxic, "Biblioteca Catalana" com el primer de la col·lecció "Documents". L'autor d'aquest, n'és Jordi Arquer. Es meritòria la tasca que Bartomeu Costa Amic desenvolupa en les edicions de "Biblioteca Catalana" de quina impremta ja n'han sortit alguns volums que demostren el que pot fer per la cultura catalana una voluntat que persisteix en enlairar-la. Fins ara tots havien estat de caire literari. Més, en iniciar la col·lecció "Documents", ho fa amb un llibre quina publicació era d'imprescindible necessitat.

Jordi Arquer és ben conegut per la seva actuació politico-social per a que tinguem que remarcem nosaltres la seva personalitat. Sempre l'hem tingut per un convençut de l'ideal d'independència nacional. En el llibre que acaba de donar a la pu-

blicitat, és oportú en dir als catalans exiliats i als de Catalunya el que cal fer per a poder assolir els nostres propòsits. Jordi Arquer fa un estudi serè i imparcial, però objectiu, no neutre, del nostre cas, és a dir, del de Catalunya-Nació dintre de la política espanyola. Fa veure als polítics que refusen els camins propis, el seu error i els hi diu: "Jo no vull creure de la part d'aquests polítics catalans mires egoistes personals, ni voluntat conscient de traïdoria" i els assenyala el mal que fan a Catalunya i a la causa social amb la seva actuació tant fora de lloc en els moments actuals.

No disposant d'espai per a fer un judici extens del llibre que comentem, creiem que el millor elogi que podem fer-ne és recomanar-lo a tots els catalans per a què el llegeixin si volen sospesar els deures que tenen amb Catalunya.